

Krúdy Gyula egy mondatára

„Elmúltak az őszi versenyek.”

El, Krúdy úr! hány ősz elmúlt, hány verseny!
s álmodtunk néha olyan éjszakát:
öngyilkost lóbál mind az ág
a maradék Ligetben.

De persze játszottunk tovább.

A sokasodó, görnyedt évek ellen.

Csak amikor december hályogát — — —
a jégvárta-szemű célkarikát — — —
mikor a Célon Túl fehér gyepén — — —
hogyan lesz-e Még, hogy milyen az Odább
ha elmúlnak minden versenyek?

A költő szerencséje

Egyszer majd én is kimegyek
a lóversenypályára – – –
fülembé súgja Krúdy úr:
Az ötös lovat játssza...
Bajszos, szép arcát emeli
a gyűrött turfújságból:
Persze hogy azt, csak az ötöst...
mondja Hunyady Sándor.
És dobognak már a lovak,
forr, sístereg a pálya –
mint Krúdy úr pegazusa,
úgy röpül az a sárga!
A többi tíz amíg lohol,
az ÖTÖS beröpülte
Nyírséget már és Óbudát,
úgy száll vissza a fűre.
Öt hossz? tíz hossz? ezer talán!
A végét mondom már csak,
mikor Krúdy és Hunyady
éppen konflisba szállnak
s én mondanám, hogy Köszönöm,
de mire szót találok,